XI. évfolyam, 38. szám
1955. szeptember 22.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Egy borkedvelő dala szüret előtt

Nem rögeszme, nem is hóbort:
Megbecsülöm én a jó bort.
Pompás szőlő van a tőkén,
Mért iszom hát rossz bort főként?

Jobb lesz tán a hegyek leve,
Gondolom, ha megyek vele...
Árkon-bokron át is, ha kell!
Meglesem, hogy hol romlik el...

Jan Zwalinski:

Chilly Blooms karácsonyi beszéde

Nagytiszteletű Chilly Blooms viszonylag rövid idő alatt lett pappá. Azelőtt a „Pums" borotvakrémgyár beltagja volt, melynek készítményét szükség esetén cipőpasztának is használhatták a vásárlók. Midőn a gyár tönkrement, Chilly egy aranybányában volt egy ideig érdekelt, de rövidesen innen is kiszállt. Ekkor elvégzett egy papképző levelezési kurzust, majd felavatása után egy kisvárosba, New-Kentbe költözött, hogy ott egy újmódi egyházközséget alapítson.

A dolog elég nehezen indult. Mivel nem rendelkezett elegendő alaptőkével, képtelen volt híveit a prédikációk után sörrel és szendvicsekkel megvendégelni, sőt még tükrökkel ellátott imakönyvecskéket sem osztogathatott, mint ahogy azt a többi lélekhalász tette. Az ő szektája tehát csak harmadrendűnek volt nevezhető.

Annál nagyobb volt tehát New-Kent lakosainak a meglepetése, amikor egy héttel karácsony előtt városuk főterén a következő díszes feliratú táblát találták:

Mindenki, kinek a lelke gyógyításra szorul, hallgassa meg a szentestén Mr. Chilly Blooms prédikációját, a Tudományosan Modern Imádat Templomában. A beszéd után a Cher és társa cég nagyszerű tormás szafaládéval vendégeli meg az egybegyülteket. Mr. Chilly Blooms öltönyét a közismert Breust és Bátyja szabóság szállította.

A tormás szafalédé sikeres gyülekezést biztosított. Tizenkét egyenruhába bujtatott ifjonc, sapkájukon a Cher és Tsa emblémával tálalta fel a hívőknek a forró szafaládét, majd megjelent az emelvényen maga Mr. Chilly Blooms tökéletes szabású új öltönyében és megkezdte beszédét:

„Kedves híveim! Szívből örvendek, miszerint ily szép számmal eljöttetek ide, hogy hívői áhitattal hallgassátok meg beszédemet. Kívánom mindannyiatoknak, hogy Bodly Co. új szabású, higiénikus és fölöttébb kényelmes cipőgyártmányai egyikében tehessétek meg majdan az égbe vezető hosszú utat, és közben ne kapjatok tyúkszemet. Mert Isten mindenkit szeret, a szegényeket éppen úgy, mint a dúsakat, kivételt nem ismer, bár nem mindannyian járulhattok magas színe elé a nagyszerű „Packard Six" luxuskocsin. Kinyilvánítom mostan előttetek kedves híveim, miképpen kell a Tudományosan Modern Imádat egyház hívőinek élniök. Sokan közületek letévelyedtek az erény sima útjáról: ime most megadom számukra a megtérés lehetőségét. Ahelyett, hogy éjjeli mulatókban dorbézolnátok, maradjatok híveim odahaza, szerető feleségetek oldalán, szívjátok a pompázatos illatú Mennings cigarettákat és hallgassátok az éterben szerteáradó, gyönyörű muzsikát, négylámpás „Dandy" rádión. A szerető otthonban békén olvashatjátok Toby Murder érdekfeszítő detektívregényeit — beszerezhetők Pat Henderson könyvkereskedésében a Washington streeten. Híveim, jól tudjátok a szent Bibliából, minő végzet sújt az iszákosokra és tékozlókra! Talán velük együtt ti is a pokolra akartok kerülni?!! Ha nem, úgy ne szórjátok könnyelműen pénzeteket, hanem nyissatok hosszúlejáratú bankbetétet a Roberts bankban; így legalább lesz pénzetek télire, hogy vásárolhassatok az olcsó, tartós, praktikus Bleemstone gyapjúalsó fehérneműkből magatok és családotok épülésére!"

Röviddel karácsony után Chilly Blooms tiszteletes hozzákezdhetett saját templomának építéséhez, és húsvét előtt a városka főbb forgalmú helyein a következő tartalmú óriás plakátok jelentek meg:

Jöjjetek! Jöjjetek! Jöjjetek!

Chilly Blooms húsvéti beszédet tart az új Tudományosan Modern Imádat Templomában.

Dohányzás a templomban engedélyezve. Illatos Mennings cigaretták díjtalan kiosztása!

Prédikáció után minden hívőt vendégül látunk a „Pogenal Green" bárban.

Jöjjetek! Jöjjetek! Jöjjetek!

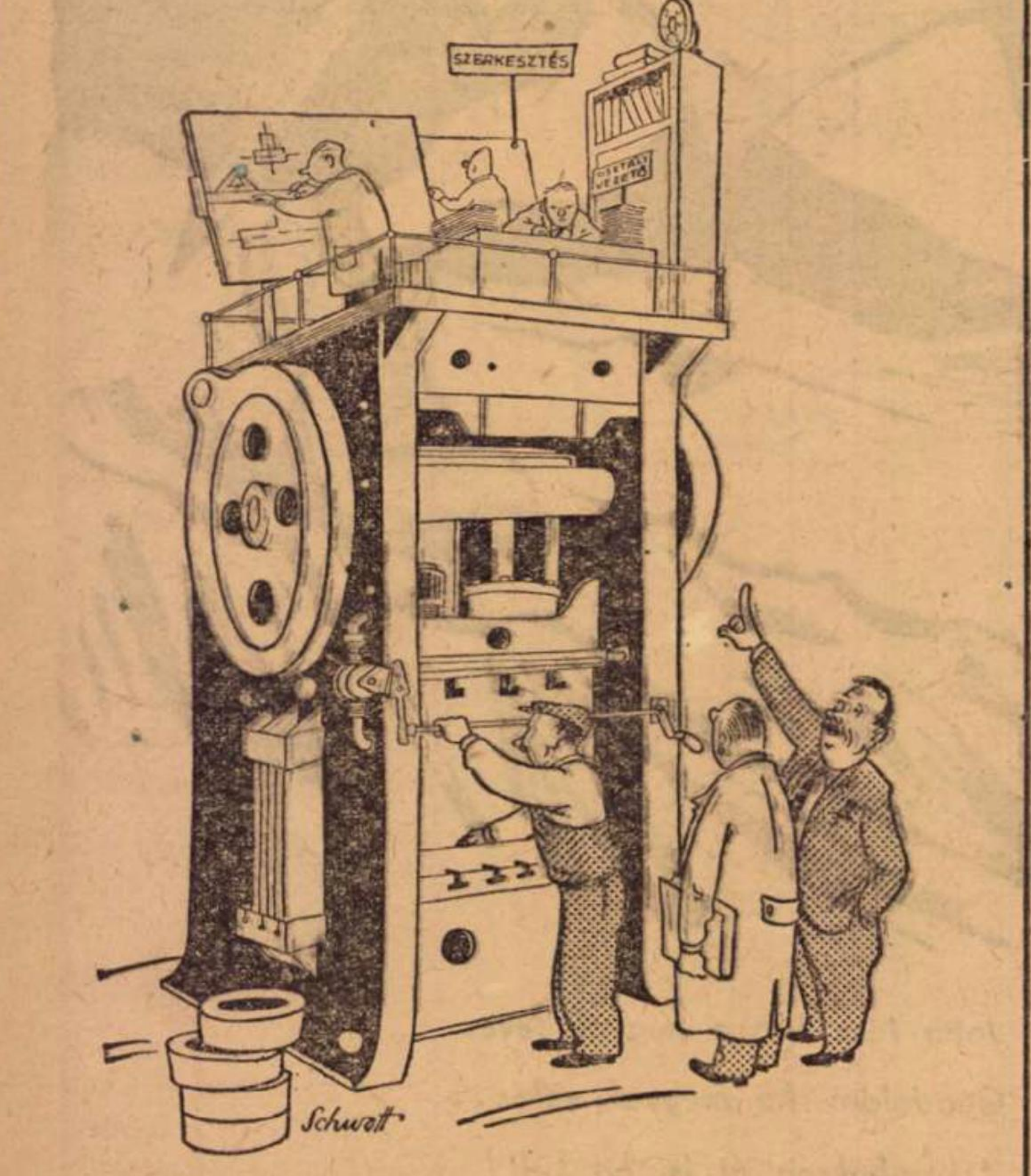
Hallgassátok figyelemmel az Ur szavát, és ha áhitatos gondolat ébred lelketekben, jegyezzétek le nyomban az örökíró „Arany Nyíl töltőtollal, melyet prédikáció előtt díjtalanul átvehettek a sekrestyésnél.

Jöjjetek! Jöjjetek! Jöjjetek!

(Forditotta: Utas Tibor)

Ezért az ésszerűsítésért nem jár díjazás

Egyes üzemekben az irodákat a műhelyekbe zsúfolják.

— No, ezek a tervezők most már nemigen szakadhatnak el a termeléstől!...

A szomszéd

Ki korán kel, aranyat lel, tartja a közmondás. Bár Weiss Manfréd nem úgy szerezte a gyárát Csepelen, hogy felkelt hajnali háromkor és összeszedte a hullott aranyat, mégis jó érzés az, hogy elsőnek érkezhetek be a munkahelyemre és van még elég időm átöltözni, a munkához előkészülni.

Két hét óta azonban ideges vagyok, mert vetélytársra akadtam Kosickiben. Ez a Kosicki két géppel dolgozik arrébb, és ha valaki nem ismeri, szerény rendes embernek látja, pedig ronda stréber disznó, aki megirigyelte azt, hogy korán vagyok az üzemben, hogy engem szoktak példának emlegetni, ha a pontosságról van szó. Megirigyelte, mondom, pedig én szereztem neki albérleti szobát itt a szomszédban, és én voltam az, aki dícsértem mindenfelé a munkáját, mert jól dolgozik.

Már rögtön másnap ahogy ideköltözött, várt rám az utcán, és mikor kiléptem a kapun, rámköszönt.

— Jó reggelt, megyünk?

— Megyünk — feleltem és leballagtunk a lépcsőn.

Azután másnap és harmadnap is ott volt, amitől kezdtem egy kicsit ideges lenni. Kosicki ugyanis mosolygott. Udvariasan és barátságosan mosolygott, de láttam rajta, hogy ez csak a külszín, ami alatt mélységes és megvető gúny lappang, kinevetése annak, hogy reggel időben kelek fel, és indulok el. Kinevetett az átkozott gazember, és ilyesmi volt az arcán:

— Na úgye, vén kappan, nemcsak te érkezel be fél órával előbb, hanem én is.

Várj csak, gondoltam magamban, majd elbánok én veled! És a következő napra úgy állítottam be a vekkert, hogy öt perccel előbb csörögjön. Már gyakoroltam a mosolyt, amivel majd bent fogom üdvözölni Kosickit, de az arcomra fagyott ez a mosoly, mert Kosicki ott cigarettázott az ajtóban és udvariasan meghajolt:

— Jó reggelt!

Felbőszültem, és nyomban elhatároztam, hogy reggelre tíz perccel fogom előbbre állítani a csörgőt.

Másnapra hússzal, aztán huszonöttel, majd harminc perccel előbb csörgött az óra, de látnom kellett, hogy fondorlatos ellenféllel van dolgom, aki raffináltul közömbös dolgokról beszélgetve is, kilesi gondolataimat és kínos pontossággal mindig akkor jelenik meg az ajtóban, amikor én.

Sőt még gúnyolódik is. Tegnap reggel megkérdezte:

— Nem megyünk túlkorán, szaki bácsi?

Nem, átkozott gazember, az nem volt korán, ravasz, sunyi, csirkefogó, majd ma lesz korán. Csak gyere, ha mindenáron vetélkedni akarsz velem, gyere, és tegnap este öt óra helyett négyre állítottam a csörgőt. Kelj fel te is hajnalban, dörmögtem.

Most reggel háromnegyednégy lehet, forgolódom az ágyban, nem tudok aludni az izgatottságtól, várom, hogy csörögjön az óra. Aztán krrr, krrr... négy óra. Gyorsan felkelek, magamra kapkodom a ruháim, egy kicsit remeg a kezem az izgatottságtól, ahogy az ajtó felé indulok, de nyugalmat erőltetek magamra és lenyomom a kilincset. Kinézek a folyosóra, nincs Kosicki.

Brávó, ujjongok fel, lábujjhegyen megyek le a lépcsőn, az utcán pedig futásnak eredek. Győztem, győztem, zakatolt a fejemben, és örömömben majdnem megöleltem Zsolnai bácsit, a portást. Az ürességtől kongó műhelyben türelmetlenül vártam Kosickit és előre élveztem zavart és alázatos mosolyát, amivel elismeri a fölényemet.

Kosicki csak hét előtt öt perccel érkezett meg. Nem látszott meglepettnek ahogy üdvözöltük egymást, sőt zavartnak sem.

— Mi van, — kérdeztem kíváncsian — elaludt, hogy nem velem jött?

— Á, — intette kezével — nem, csak vettem tegnap egy csörgő órát. Eddig ugyanis mindig a maga órájának a csörgésére keltem fel, ami áthallatszik a szomszédból,

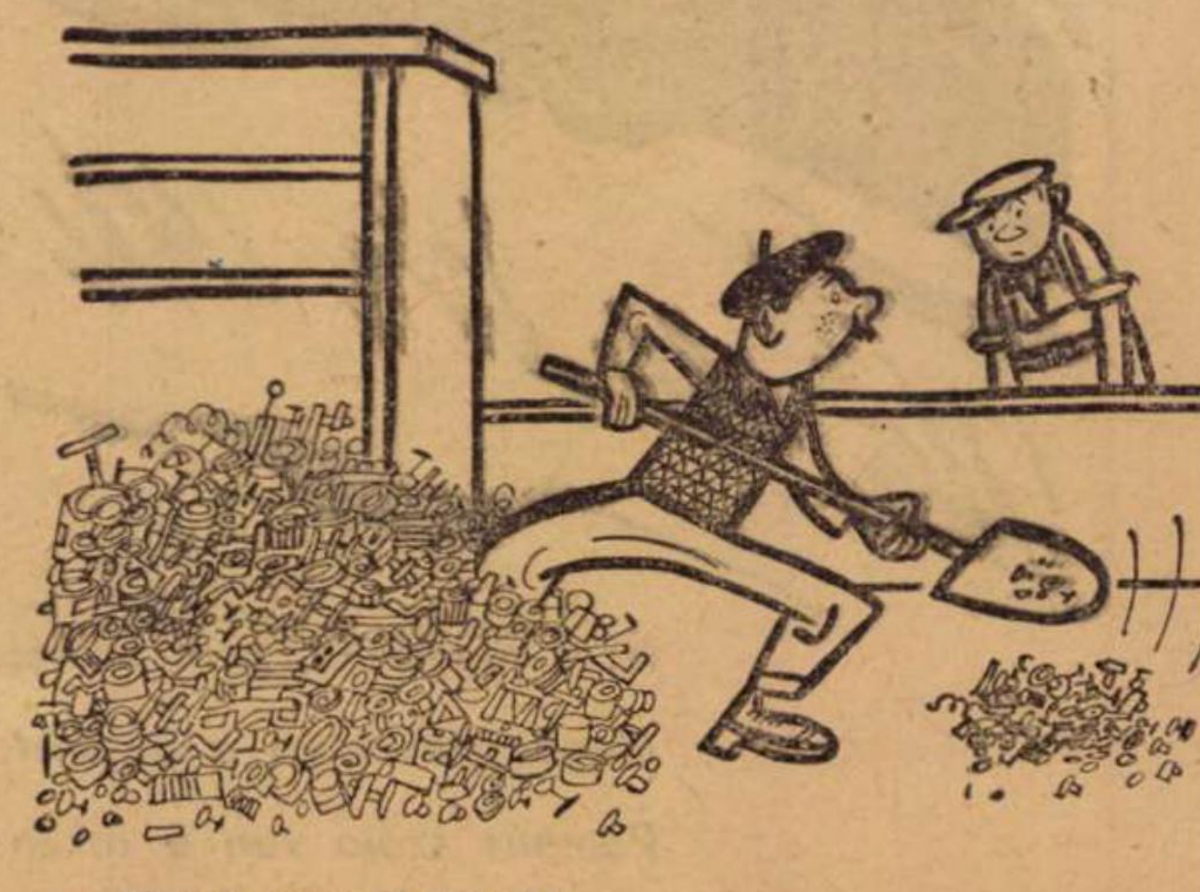
Muzsik Imre

— Na de most már igazán dolgozzunk!... Hogy van a gyerek?...

(Vasvári Anna rajza)

Rend a lelke mindennek

— Hatos csavart kérek!

— Egy pillanat, szakikám, látja, hogy már keresem!

Ha a szerencse váratlan...

Állítom, hogy az a szerencse nevezhető igazán szerencsének, amelyet várnak és amelyet kellő vendégszeretettel fogadnak. Ezt az igazságot bizonyítani is tudom egy tanulságos történettel. Azt hiszem, éppen most időszerű elmondani, amikor szinte halljuk, hogy a szerencse istenasszonyának szekere végigrobog az országon, vagyis: sorsolják a békekölcsön kötvényeit.

Merek fogadni, hogy viszketni érzi a tenyerét Bakai János bácsi is, aki szegről-végre rokonom. Bezzeg nem így érzett ő néhány esztendővel ezelőtt, az első békekölcsön jegyzésekor,

amikor úgy írta alá négyszáz forintos jegyzését, mintha a fogát húzták volna. Alighogy elmentek a népnevelők, rátámadt a feleségére, hogy minek kínálta meg őket musttal, szőlővel. Szó szót követett. Erzsi néni három napig csak „nem"-mel, meg „hát"-tal felelt az öregnek.

Egyikük sem gondolta, hogy egyszer megemlegetik azt a szeptemberi napot. Pedig a nyáron éppen ez történt. Egy aktatáskás, hosszú, görbehátú ember állított be hozzájuk. Széles, merev mosoly ült az arcán; egyre azt hajtogatta, hogy szerencsét hoz. Ebből Bakai János bácsi azt hitte, hogy újfajta permetezőszert, vagy egérirtó mérget akar ajánlani. A szerencse istenasszonya miért is jelenne meg egy gyűröttarcú férfi képében?...

A jövevény szörnyen fontoskodott, hogy csak vezessék be. Leültették hát a hűvös első szobában. Erre iratot vett elő az aktatáskából és merőn, jelentősen nézett János bácsira:

— Bakai János elvtárs, ön tavaly egyik százforintos kötvényével ötezer forintot nyert a sorsoláson. Tehát kétezerötszáz forint üti a markát.

— Ide vele! — nyújtotta tenyerét János bácsi, s közben már elképzelte, hogy megveszi végre a kútgyűrűket. — Számolja le.

— Nem olyan egyszerű! — mondta hivatalos hangon a szerencse aktatáskás küldötte. — Vegyék elő, kérem, a nyerőkötvényt.

— A kötvényt? — hűlt el János bácsi, aztán meg melege lett. Megpróbálta tréfával elütni kellemetlen érzését. — Elfogadom én a pénzt kötvény nélkül is...

— Elhiszem — nevetett savanyún a jövevény. — A pénzt csak a kötvény ellenében adják ki.

János bácsit elöntötte a forróság: még majd kisül a gyalázat! Indult az ajtó felé.

— Megnézem már, kit ugat a kutya.

— Elment az eszed, ember, a kutya ott ül a küszöbön.

— Ugy látom, — csóválta a fejét a jövevény — rossz helyre érkezne a kétezerötszáz forint. Keressék csak meg azt a kötvényt! Vagy nem kell a pénz?

— Ejnye, ne okoskodjék már... — mondta János bácsi. — Erzsi, ott láttam a hátsó szobában a sublótban, ahol Pistike érettségi bizonyítványa van.

— Ott sohase volt. Nem is rég néztem meg ott a papírokat, amikor a tavasszal a tehenet vettük, azután a paksust odatettem.

A jövevény bosszúsan krákogott.

— Hozok bort az elvtársnak — ajánlotta nagy-szívesen János bácsi, azt forgatva a fejében, hogy meglép a házból és a menyétől visszakéri a kötvényeket. Különben az asszony...

— Maradj veszteg a vendéggel — mondta Erzsi néni. — Majd én hozok bort. Te keresd addig a kötvényt a papírjaid közt, a ruhásszekrény fiókjában.

Néhány perc múlva olyan felfordulás támadt Bakaiék házánál, hogy még egy tolvaj sem túrta volna fel úgy a szekrényeket és a fiókokat. Igaz, János bácsi csak immel-ámmal keresgélt. Tudta, mennyire céltalan, de nem merte bevallani az igazat. Erzsi néni máris olyan volt, mint a vihar: elmozdított minden mozdíthatót. Csak a jövevény iddogált nyugodtan és elégedetten. Igencsak sajnálta otthagyni a poharat, amikor a szekrénytologatáshoz segítségül hívták. Erzsi néni pedig folyton pattogott: Jani tedd ezt, tedd azt, nézz be az ágy alá, borítsd ki a szoba közepére a foltozó ruhás zsákot. S az öreg mind komorabban végezte a hasztalan keresést. Különösen akkor fogta el a balsejtelem, amikor Erzsi néni egy elejtett szóval közölte, hogy Rózsa, a menyük ma délután átjön a demizsonért.

János bácsi ezután úgy hallgatta feleségének ábrándos tervezgetéseit, mintha tűvel szurkálták volna.

— Legjobb lesz zománcos tűzhelyet venni, úgye? Igaz, hogy egy katlan is elkelne, rézüsttel.

A szoba fenekestől felfordult. Az asztalon feküdtek a dunnák, a jövevény vállán a pokrócok. János bácsi izzadó képpel lapozgatott egy rongyos kalendáriumban. Ha lépteket hallott az ablak alatt, gyötrelem fogta el, hogy Rózsi jön.

Szerencsére Erzsi néni rászólt, hogy nézze meg a kamrában a régi katonaládát, abban is vannak papírok. János bácsi elszaladt, mintha puskából lőtték volna ki, egyenest a kertbe, hogy észrevétlenül eljusson a negyedik szomszédba, a menyéhez: vissza a kötvényeket!

A lakás zárva volt. Az ördögnek tette meg az utat. Inaszakadtából rohant vissza. De amikor az udvari ab-

lakon benézett a szobába, balsejtelmét teljesülve látta. Rózsi ott állt a szoba közepén.

— Láttam, — magyarázta — hogy széjjelhányják a kötvényeket. Egyszer figyelmeztettem apát, hogy nagy érték az, szerencse van benne. „Ha te hiszed — vágta rá apa — akkor legyen a tied". Markomba nyomta a kötvényeket. Még ki is nevetett.

A szerencse istenasszonyának aktatáskás küldötte ekkor kibújt a pokrócok alól és hivatalos képpel végre megszólalt:

— Ön a nyertes. Gratulálok.

Rózsi pirosan mosolyodott el, mint a hirtelen nyílt pünkösdi rózsa. A jövevény pedig imbolygó léptekkel indult kifelé. János bácsival nem találkozott. Ő már a pincében erősítgette magát a nagy találkozásra Erzsi nénivel, akinek a hangja a levegőt hasogatta: Janii, Janii!

Hja, ahol a szerencsét nem várják...

Kóródi József

Marokkó

(Veszélyes játék)

— A legcsekélyebb megmozdulásra lőjön!

Nem a ruha teszi az embert

avagy

új divatőrület Pesten

— Ugy látszik, tévedtünk, ezek nem brazilok, hanem jampecek...

Ádám a paradicsomban

Éva: Nem tudsz vigyázni!?

Fontos Közlemény

(Házakkal körülvett téren a tanács hivatalsegéde áll és dobol. A dob hangjára a házakból egymás után tűnnek elő az asszonyok és gyerekek. Csoportba gyűlnek s úgy várják a dobolás végét. Nyár van. A legnagyobb dologidő.)

Egy női hang (az egyik házból): **Juliska! Itt a dobulás! Állítsd be az órát!**

Juliska: **Hanyadik ez máma?**

Egy női hang: **A harmadik, a féltizenegyes.**

Maris néni (jön kifelé a házából): **Reggel dobul, délbe dobul mindig dobul, hogy nem szakad már meg a dobulásba!**

Egy fiatal lány: **Ne szidja Maris néném mindig ezt a szerencsétlent. Nem ő a hibás.**

Maris néni: **Könnyű neked leányom, mert te csak most hallgatod, amíg beteg vagy, de mi egész évben...**

Egy kisfiú (a kapuból kiált befelé): **Édesanyám! Édesanyám! Hozza már!**

Édesanya: **Hozom na, ne kiabálj! Itt van** (ceruzát és papírt ad a fiúnak). **Ergye közelebb, hogy jobban halld. Aztán felírd az összeset, amit mond! Ha nem elég a papír, majd hozok még...**

Maris néni (a hivatalsegédhez): **Mondd mán te, mi újat találtatok ki reggel óta?**

Hivatalsegéd (nem válaszol, hanem méltóságteljesen körülnéz, majd megelégedve a hallgatóság létszámával abbahagyja a dobolást és beszélni kezd): **Közhírré tétetik, hogy a községi tanács gondos megfontolás után, tekintetbe véve a nagy dologidőt és a lakosság érdekeit, ésszerűsítési javaslatot fogadott el a nyári időszakra. Miszerintis az ilyentájt, tehát féltizenegykor megtartott dobulás eztán elmarad. A közlemények felolvasását az esti dobulásig elhalasztjuk** (kettőt-hármat üt a dobra és elmegy).

(Függöny)

Gera Mihály

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

SZEGEDI HIR

E hír bennem, mi tagadás,
Némi izgalmat okozott:
A szegedi füvészkertben
A banánfa termést hozott.

Száz év múlva így felel ott
Az iskolásgyerek talán:
„Szöged város főterménye?
A paprika mög a banán..."

KŐKORSZAKBELI LELET

Hódmezővásárhely mellett
Került felszínre e lelet:
Találtak ott kőkorszaki
Kőbaltát és lándzsahegyet.

Szintúgy cseréptöredéket
Rengeteg sokat találtak,
Már akkor is vitatkoztak
Ugylátszik a házastársak

Sajnos – nem mese

Hófehérke és a két törpe

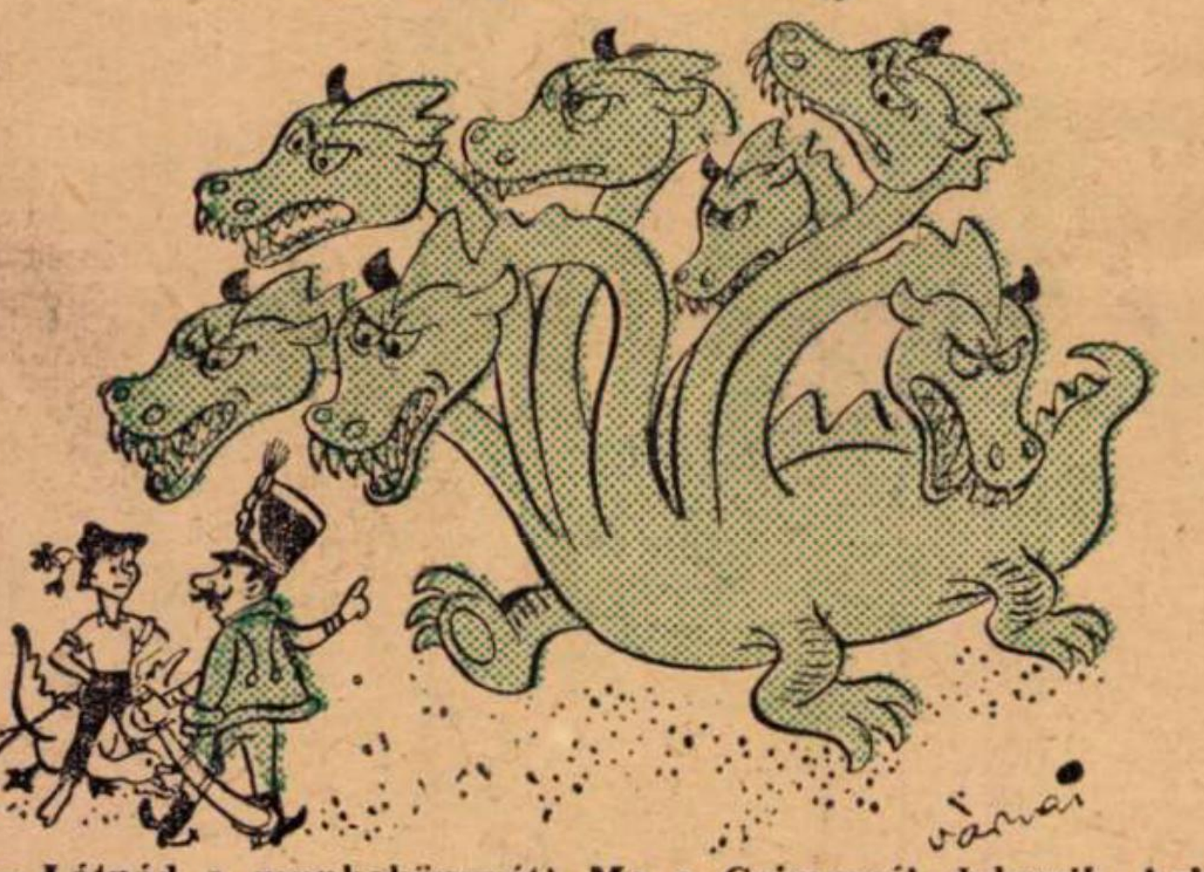
— Hol vannak a többiek?
— Áthelyezték őket kisegíteni az óriásokhoz!...

Hüvelyk Matyi

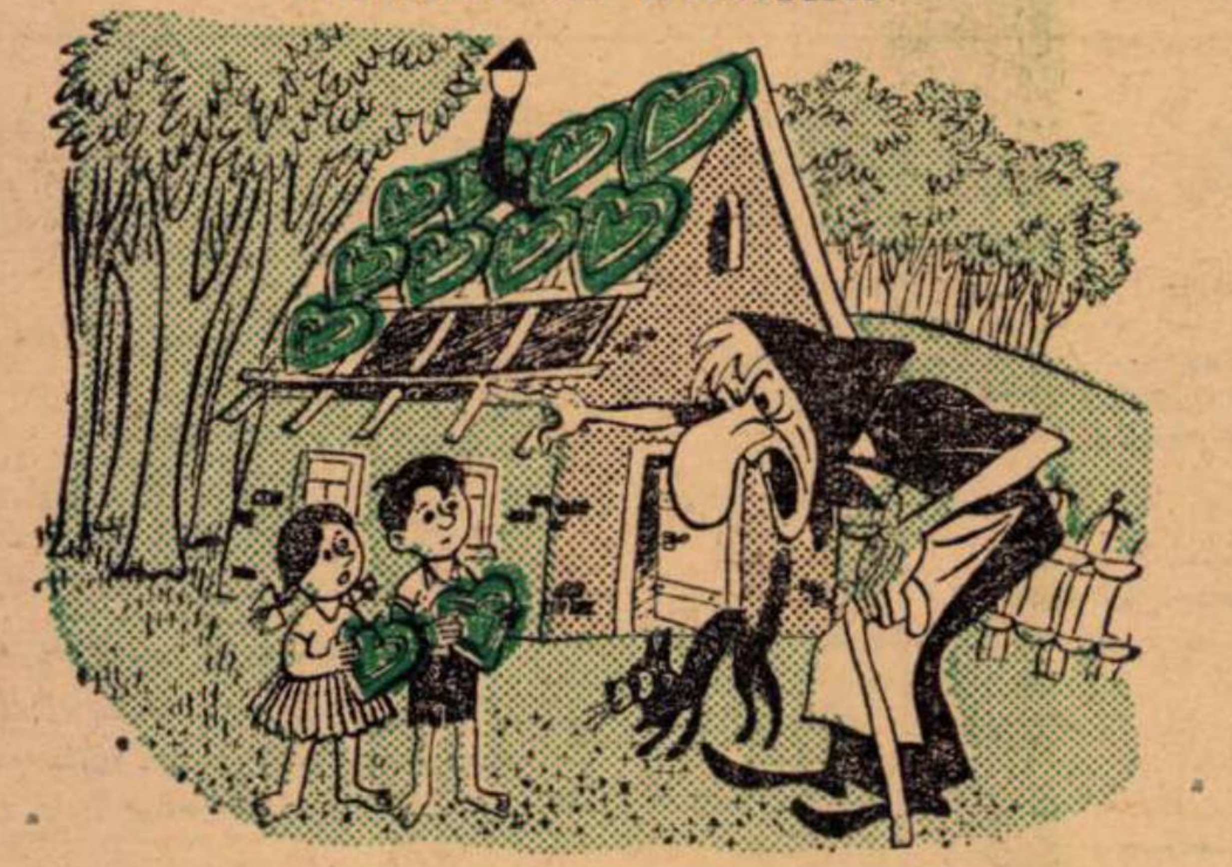
— Mondd, Hüvelyk Matyi, ez a hétmérföldes csizma?
— Dehogy, csak nem volt megfelelő gyermekméret a cipőboltokban...

Hétfejű sárkány

— Látnád a munkakönyvét! Ma a Grimmnél dolgozik, holnap Andersennél...

Jancsi és Juliska

— Szedte-vette teremtette, Jancsi és Juliska! Megettétek a mézeskalács-háztetőt, most évekig várhatok, amíg az IKV, azelőtt KIK megcsináltatja...

ESŐS DOLGOK

A hosszú áprilisnak vége. Ha minden jól megy, októberre talán megjön a nyár is. Nálunk, a gyárban már előre örülnek az emberek annak, hogy minden rendbejön: jön az ősz, a tél, a szép idő. És emlegetik a nyári eseteket.

★

Fehér bácsi eleinte vigasztalta a fiatalokat, hogy lesz még a Balatonon, meg a Dagályban nap is, nemcsak tüdőgyulladás. És hogy súlyt adjon szavának, átállt vasmunkás létére a mezőgazdasági vonalra. Júniusban még hittek is neki, mert ilyeneket mondott:

— Jó lesz ez, fiam, a búzának!

Júliusban még tartotta magát, ezzel:

— Jó ez a kukoricának!

Augusztus elején már nagyon hangosan kellett erősítgetnie, hogy:

— De a krumplinak aztán egészen biztosan jó!

A hónap közepefelé már elhallgatott. Az augusztus tizennegyediki nagy felhőszakadáskor aztán mi kérdeztük meg tőle:

— Hát ez most minek jó, Fehér bácsi?

Nem jött zavarba. Nyugodtan válaszolt:

— Jó ez, fiam, — annak a hétszentséges ragadai rossebnek.

★

A műhelybeliek bezsúfolódnak egy kapu alá. Tömeg, az emberek töprengenek, áthangolják operatív terveiket és egymást bámulják. Különösen egy pattanásos, irtózatosan kövér, tízéves forma fiucskát, akit az anyja folyton abajgat: „Ide gyere, kicsikém!" „Fújd ki az orrod, lelkecském!" meg „Gyere ide, virágom!"

S amikor a kis pecni mégis ki akar törni az anyai szeretet szüntelen forró dédelgetéséből, egyenesen a kapu felé, ijedten kiált utána:

— Medárd! Gyere vissza!

Halálos csend lesz a kapu alatt. Fantasztikus amúgyis, hogy valakit így szólítsanak az Angyalföldön. Az embergyűrű tágul körülöttük. Az asszony érzi, hogy valami baj van és magyarázatul, hogy ő nem „azt" a Medárdot hívja vissza, a mellette álló Fehér bácsihoz fordul, aki ezen a héten már harmadszor didereg az esőben való biciklizéstől.

— Igy hívják a lelkemet.

Fehér bácsi undorral elfordul. Az esőt nézi érdeklődéssel és csak félvállról veti vissza a pattanásos arcú töpszli felé biccentve:

— Olyan is!

★

Hétfőn a tűzrendészeti felelős annak rendje és módja szerint megejtette a műhely tetején az esedékes augusztus havi tűzrendészeti vizsgálatot. Amikor felfelé mászott, éppen nyolc óra volt, és éppen nyolcadszor kezdett aznap erősebben zuhogni. De ő ment, ment hősiesen, mert előre megmondták neki, hogy az augusztusi szemle igen fontos. Ilyenkor ugyanis a forró nyári naptól áttüzesedik a tetőzet, kiszáradnak a faalkatrészek, egyetlen szikrától könnyen lángot foghat az egész cakumpak. Igy mondták, tehát ő nagyon gondos vizsgálatot tartott.

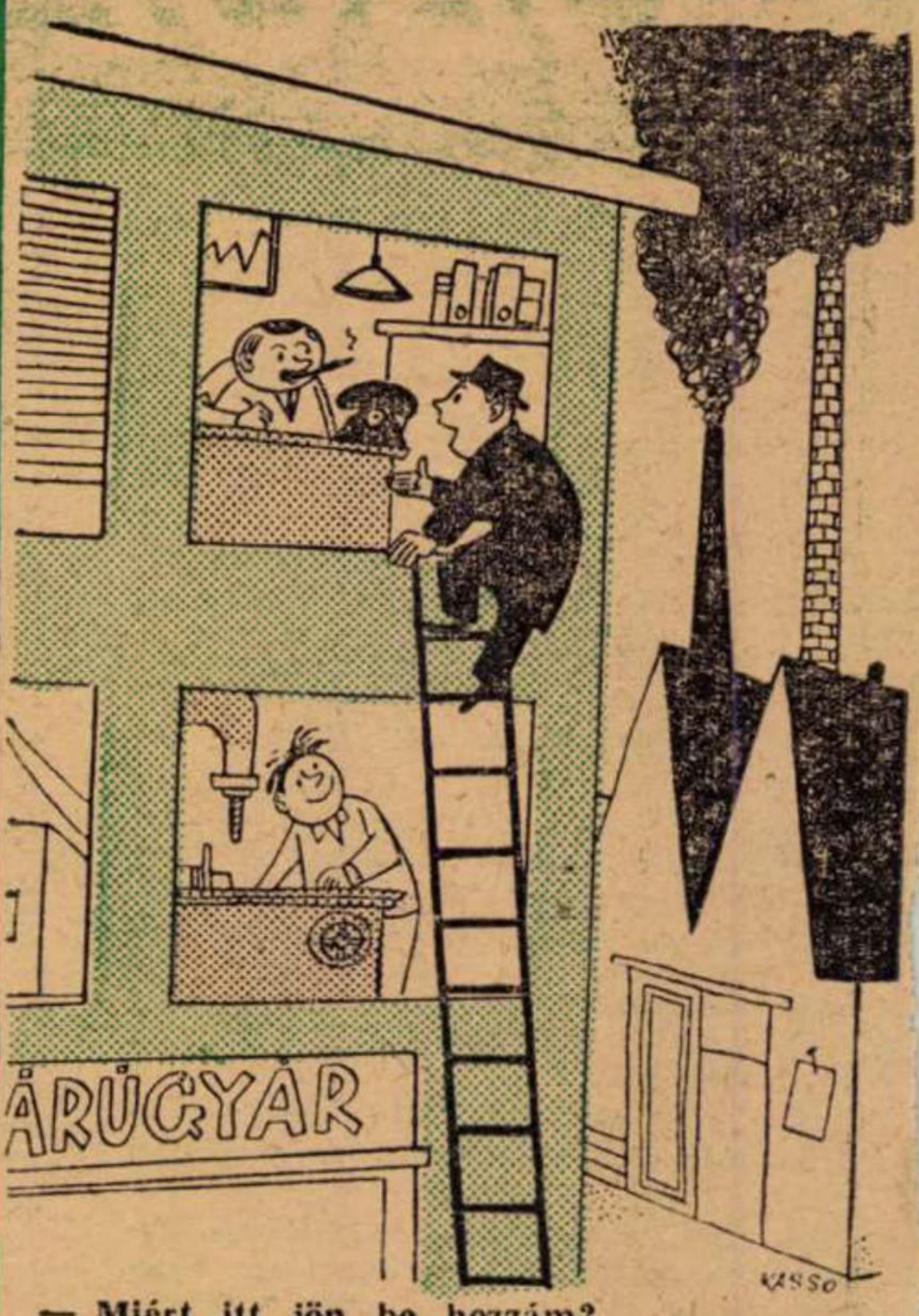
Amúgyis lelkiismeretes ember volt. Nadrágja két szárából egy kisebbfajta Szamos és egy nagyobbfajta Maros látszott eredni, de ő minden sarkot gondosan megvizsgált, nem parázslik-e valami. Elgémberedett kezekkel tapogatott meg mindent, nincs-e valahol gyanús áttüzesedés. Vagy kiszáradás a forró augusztusi naptól. A hőmérő hét fokot mutatott, de ő végigkémlelte a kéményeket, bírják-e a folytonos nyári hőt. Futva győződött meg, nincs-e rendetlenség a tetőn. Néhányszor orrabukott, olyan vastagon áramlott a lába alatt a víz, de neki tudnia kellett, hogy ha dacos férfiak felhozzák a fecskendőt, elég gyorsan tudnak-e vizet irányítani mindenüvé, ahová még kell.

Mikor aztán levánszorgott, bement az irodába, lerázta a kezét, kicsit melegedett, lelottyant egy székre, elővette a tűzrendészeti naplót és felnyitotta a megfelelő oldalt. Néhány pillantig elgondolkozva nézte. Azután beírta:

„A tűzrendészeti vizsgát azért megtartottam."

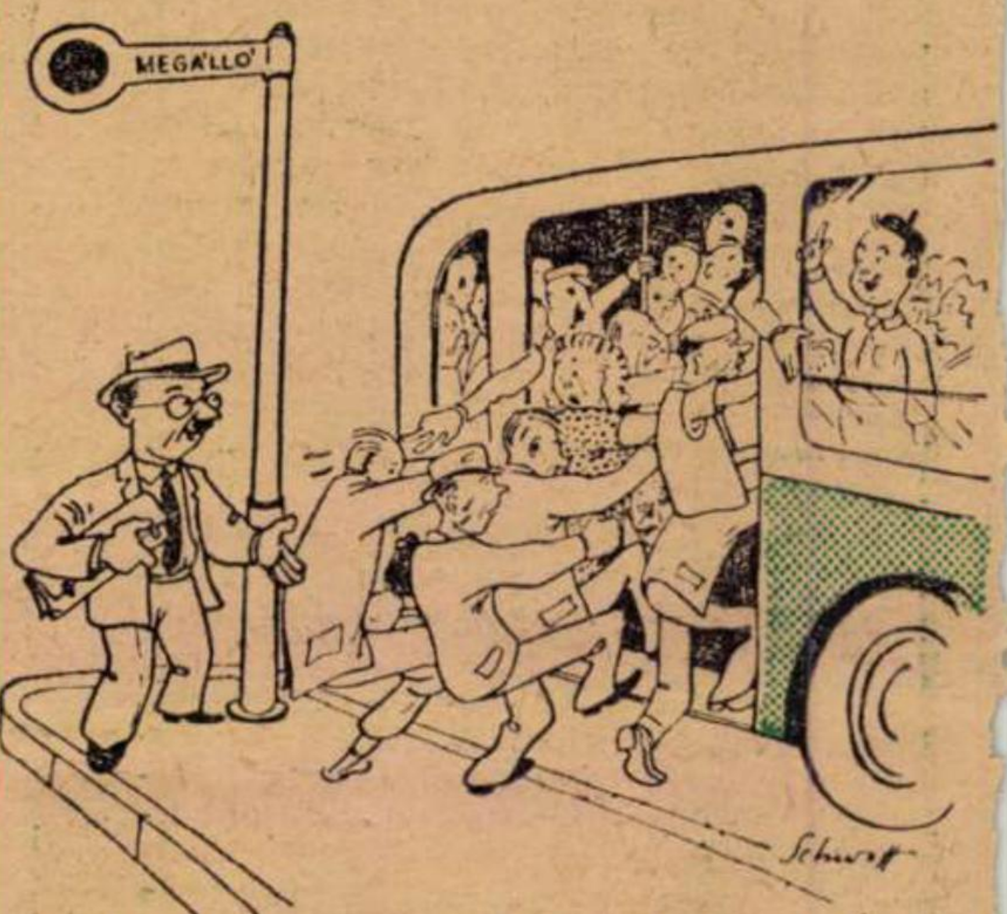
Gesztelyi N. Zoltán

Akihez nehéz bejutni

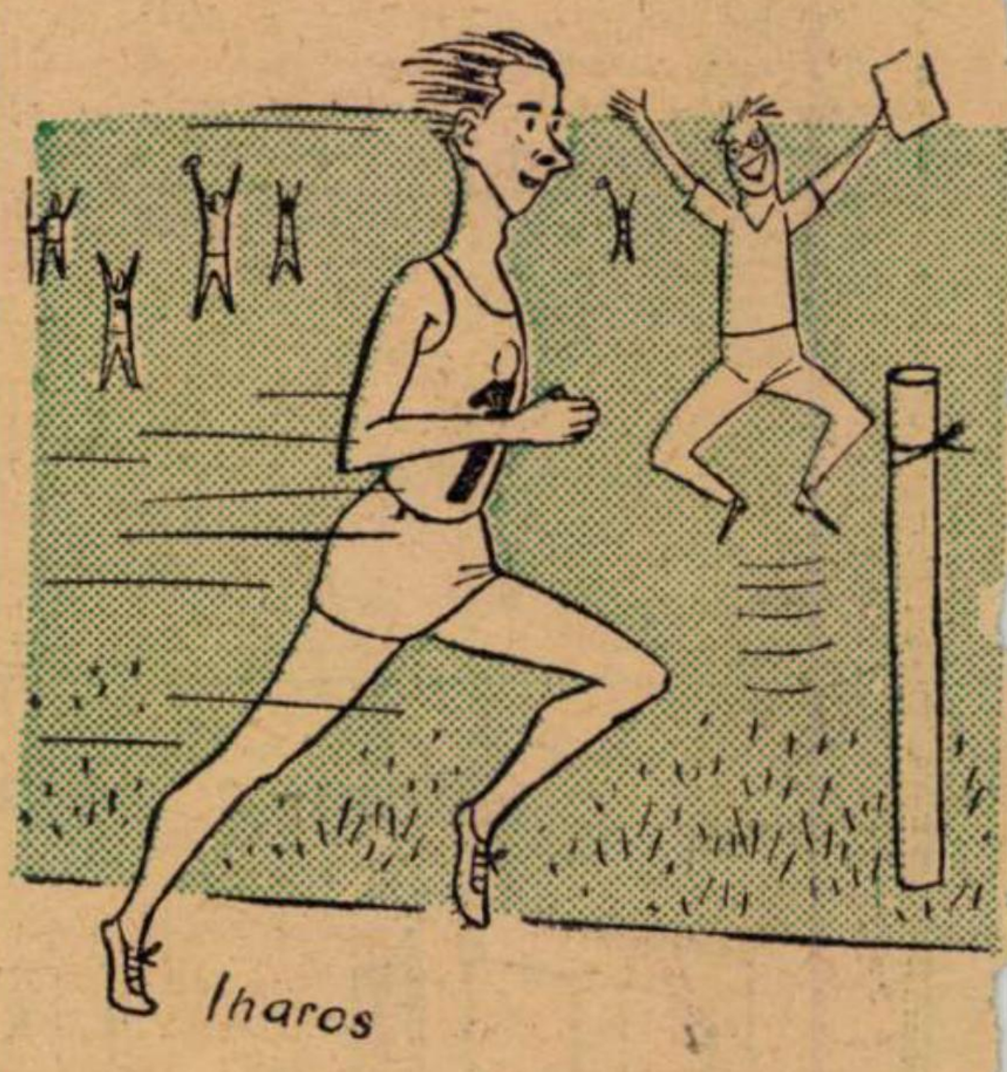
— Miért itt jön be hozzám?
— Kényelmes ember voltam világéletemben, mindig az egyszerűbb megoldást választottam.

Indul a busz

— Gyere apuci nyugodtan, már foglaltam helyet!

Egy hétvégi hajrá,

aminek mindenki örült

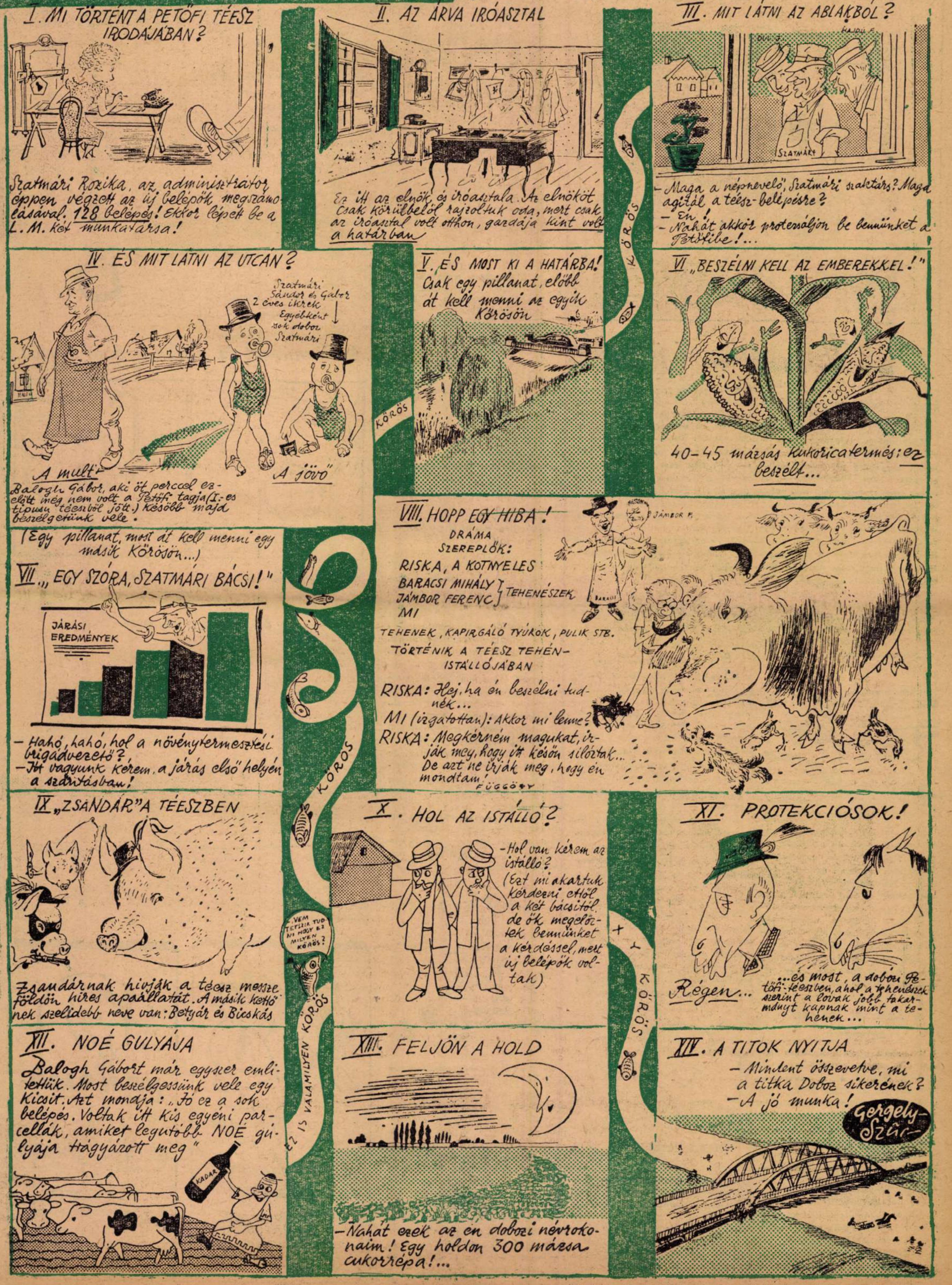
Kartács Károly kalandja a zippzárral

DOBOZ TITKA

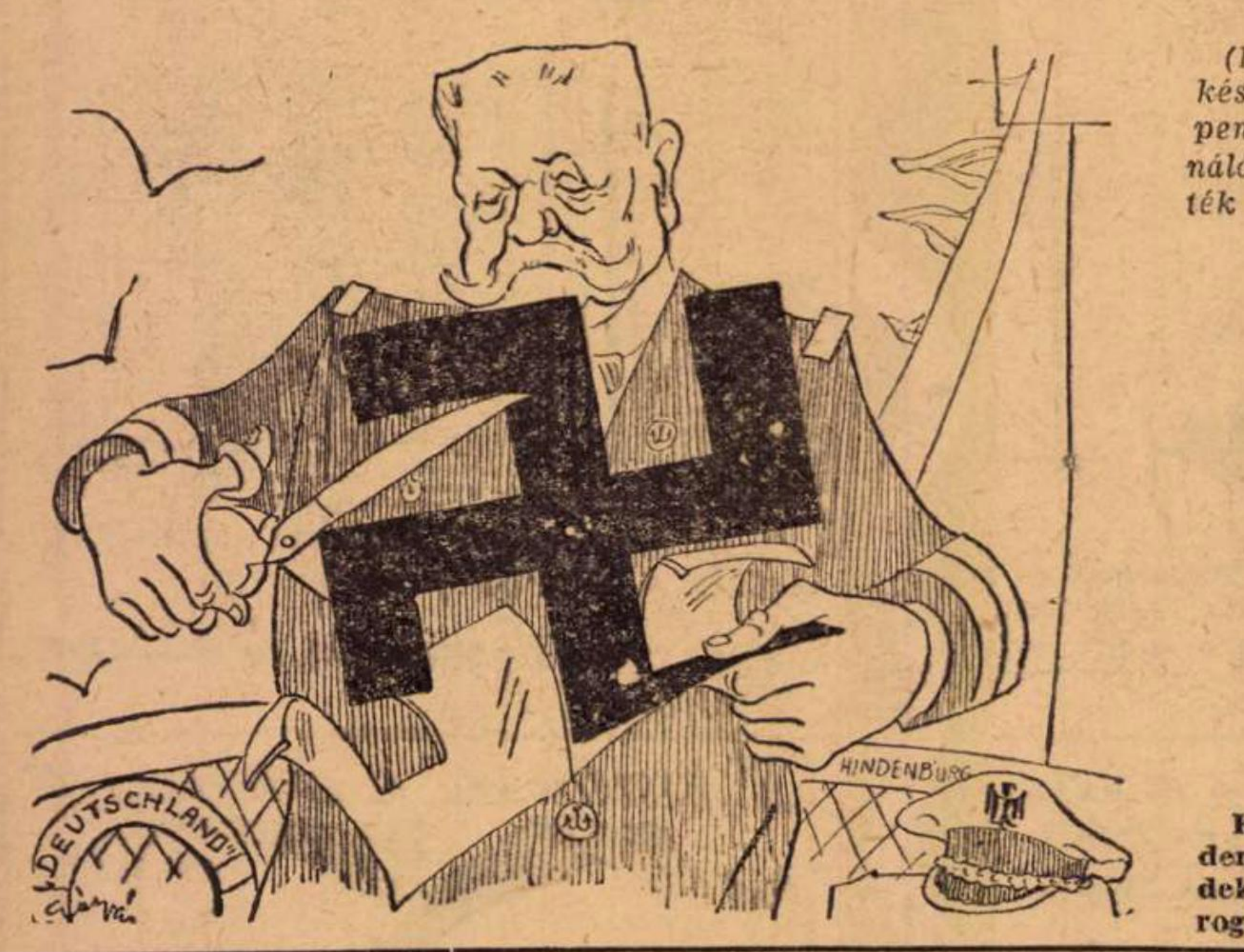
KÖRSÉTA A KÖRÖSÖK KÖRÜL XIV FEJEZETBEN

Doboz békésmegyei község a sokféle Körös mentén. Van Elővíz-Körös, rengeteg Holt-Körös, talán még Félholt-Körös is van. Ezeken mind át kellett kelni, hogy fényt derítsünk a titokra. A Körösöket csak jelezzük, mert az olvasó talán nem tud úszni

GÁSPÁR ANTAL *albumából*

Igy kezdődött...

(Ezt a rajzot 1932-ben készítettem, amikor Papent, Hitler szálláscsinálóját kancellárrá nevezték ki.)

Kezdetben vala Hindenburg, aki Papendekliből formálta a horogkeresztet.

Sz. Marsak:

Fogas história

Egy beteg szörnyű fájdalmába'
Megy, fut, rohan a kórházba,
Fejét nagykendő kantározza
A búbján masnira bogozva.

Két fogdaganat gyötri, nyúzza,
Jobb bajszát jobb füléhez húzza,
Balról is nagy daganat nyúzza,
Bal bajszát bal füléhez húzza,

A beteg búsan mutogat:
Fogat kell húzni, két fogat,
Két szélsőt! Nehézség bele!
Tövestül, usgyi, ki vele!

— Hová menjek, melyik szobába?
Rápislant egy hervatag dáma,
Majd válaszol felkönyökölve:
— Előbb beírjuk a nagykönyvbe!

— Hagyja kérem a vicceket! —
Kiált mérgében a beteg.
Viccelnék én is boldogan,
De fáj veszettül két fogam!

A hölgy csak néz megrökönyödve:
Előbb beírjuk a nagykönyvbe!
Megy, fut — közben mindent elátkoz —
Egy másik elvirult dámához,
Ki dús orrára pudert ken fel
És szól isteni türelemmel:

— Hány éves? Hol született?
Volt-e már kórházi beteg?
Állása? Címe? Képzettsége?
Keresete? Nemzetisége?

Felelni húsz kérdésre kellett
A hölgynek ott az asztal mellett,
S mikor azt kérdi búcsúzóban:
— Volt-e az apja kanyaróban?

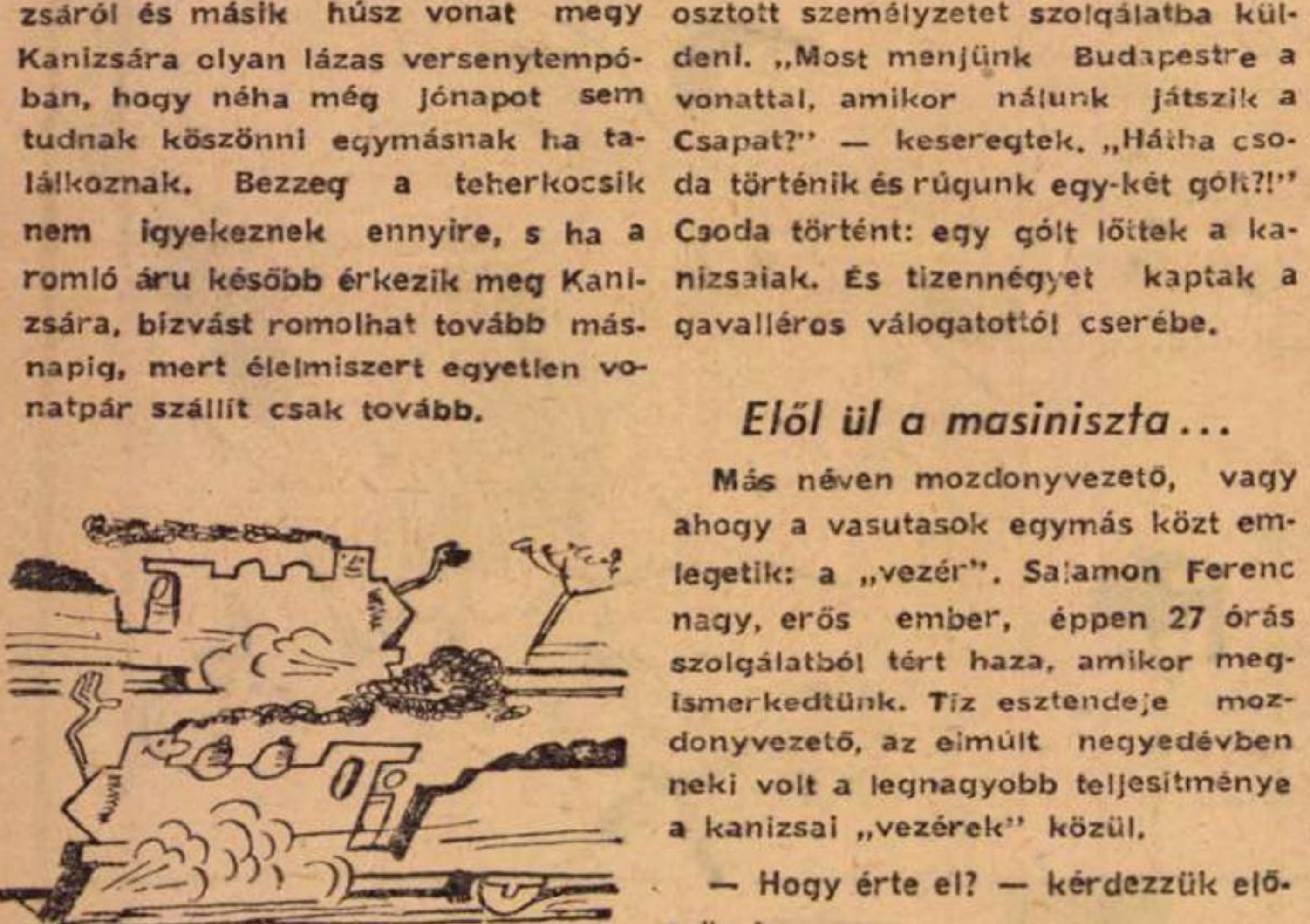
A beteg már se hall, se lát,
Letépi sikkes masniját,
Spárgát köt sajgó két fogára...,
Reccs!... Fütty a bürokráciára...

(Fordította: Pogonyi Antal)

Nagykanizsai jegyzetek

Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára...

Megy bizony, mégpedig nem is egy, hanem napi húsz pár, ami csirkében egy egész parasztlakodalmat el tudna látni harapnivalóval, de mivel személyvonat, hát egy egész országrészt lát el utazóközönséggel. A húsz pár kanizsai vonatot úgy kell érteni, hogy húsz vonat indul Kanizsáról és másik húsz vonat megy Kanizsára olyan lázas versenytempóban, hogy néha még jónapot sem tudnak köszönni egymásnak ha találkoznak. Bezzeg a teherkocsik nem igyekeznek ennyire, s ha a romló áru később érkezik meg Kanizsára, bizvást romolhat tovább másnapig, mert élelmiszert egyetlen vonatpár szállít csak tovább.

Budapestről Kanizsára és Kanizsáról Budapestre járnak a kanizsai vonatok, s útjuk közben napról napra útbaejtik a Balatont. Érthető hát, hogy a kanizsai az egyetlen vasútvonal, ahol az őszi csúcsforgalom május óta tart. Igy aztán a vonatok mindössze annyiban különböznek egyes természetimádó funkcionáriusainktól, hogy míg azok erre az útvonalra csak nyáron szorítkoznak, a kanizsai vonat télen sem megy kiszállásra a Mátra felé.

Kanizsai, kanizsai állomásra...

Ha beér a gőzös a kanizsai állomásra és kifújta magát, méltán elgyönyörködhetik a virágoskertekben, amelyek az egész állomást körülveszik. De gyakran hosszú ideig kell várakoznia, amíg befuthat, hiszen kevés a vágány. Az állomást 1860-ban építették, nagyon ráférne már egy kis újjáépítés. Igaz, hogy azóta egy izben korszerűsítették — erre hivatkoznak az átépítés ellenzői. A korszerűsítés ideje: Anno 1870.

Egy hónappal ezelőtt mozgódarut kapott az állomás, amely a rakodást nagyon megkönnyíti majd. Miért majd? Hiszen a MÁVAG már egy hónapja leszállította. Miért áll azóta a mozgódaru? Ja..., persze, persze..., Igy már érthető. Egy lényegtelen alkatrész hiányzik.

A mérlegekre is panaszok vannak. A kétszeri mérlegelés helyett legtöbbször egyáltalán nem mérik le az állomáson a gabonát, mert a mérlegek rosszak. Ha az átvevő nagyon kukacos, hozhat magával mérleget, vagy elmehet egy másik állomásra méretkezni, aztán visszatérhet Nagykanizsára reklamálni a hiányt.

Látogatásunk alkalmával a válogatott labdarúgócsapat is Kanizsára látogatott. Alig lehetett az aznapra beosztott személyzetet szolgálatba küldeni. „Most menjünk Budapestre a vonattal, amikor nálunk játszik a Csapat?" — keseregtek. „Hátha csoda történik és rúgunk egy-két gólt?!" Csoda történt: egy gólt lőttek a kanizsaiak. És tizennégyet kaptak a gavalléros válogatottól cserébe.

Elől ül a masiniszta...

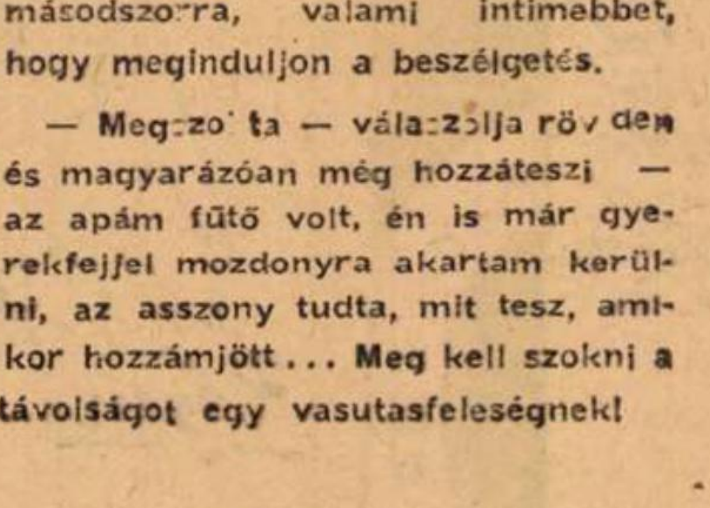
Más néven mozdonyvezető, vagy ahogy a vasutasok egymás közt emlegetik: a „vezér". Salamon Ferenc nagy, erős ember, éppen 27 órás szolgálatból tért haza, amikor megismerkedtünk. Tíz esztendeje mozdonyvezető, az elmúlt negyedévben neki volt a legnagyobb teljesítménye a kanizsai „vezérek" közül.

— Hogy érte el? — kérdezzük először is.

— Hát... dolgozni kell... — mondja szűkszavúan és csodálkozik, hogy milyen butákat kérdezünk.

— Mit szól a felesége, hogy rendszertelenül jár haza? — kérdezünk másodszorra, valami intimebbet, hogy meginduljon a beszélgetés.

— Megszokta — válaszolja röviden és magyarázóan még hozzáteszi — az apám fűtő volt, én is már gyerekfejjel mozdonyra akartam kerülni, az asszony tudta, mit tesz, amikor hozzámjött... Meg kell szokni a távolságot egy vasutasfeleségnek!

— Ki a legjobb barátja? — kérdezzük tovább, mert reméljük, hogy a barátjáról szólva majd felmelegszik kissé.

— A barátom? Hm... Ki más, mint Szollár József, a fűtőm. Három és fél esztendeje együtt utazgatunk. A kazán mellett összemelegszik az ember.

— Hát a kedvence? Meséljen valamit a kedvencéről! — érdeklődünk már-már reményt vesztve.

Salamon Ferencnek felragyog a szeme, megered a nyelve és fél órát mesél nekünk a 424,236-osról, amely nem kutya, nem macska, nem is kanári, hanem egy 160 tonnás mozdony.

Ezzel válaszolt az első kérdésünkre is.

Ki a gőzöst, ki a gőzöst igazítja...

A cím sután hangzik, csak azért írtuk ide, hogy a dalt pontosan idézzük. Valójában így szól a cím: Ki igazítja a gőzöst? És mindjárt a válasz: a fűtőház. Hogyan? Ezt az élüzem-jelvény, a Minisztertanács és a SZOT vörös vándorzászlaja, az elégedett utazóközönség és a virágzó áruforgalom bizonyítja.

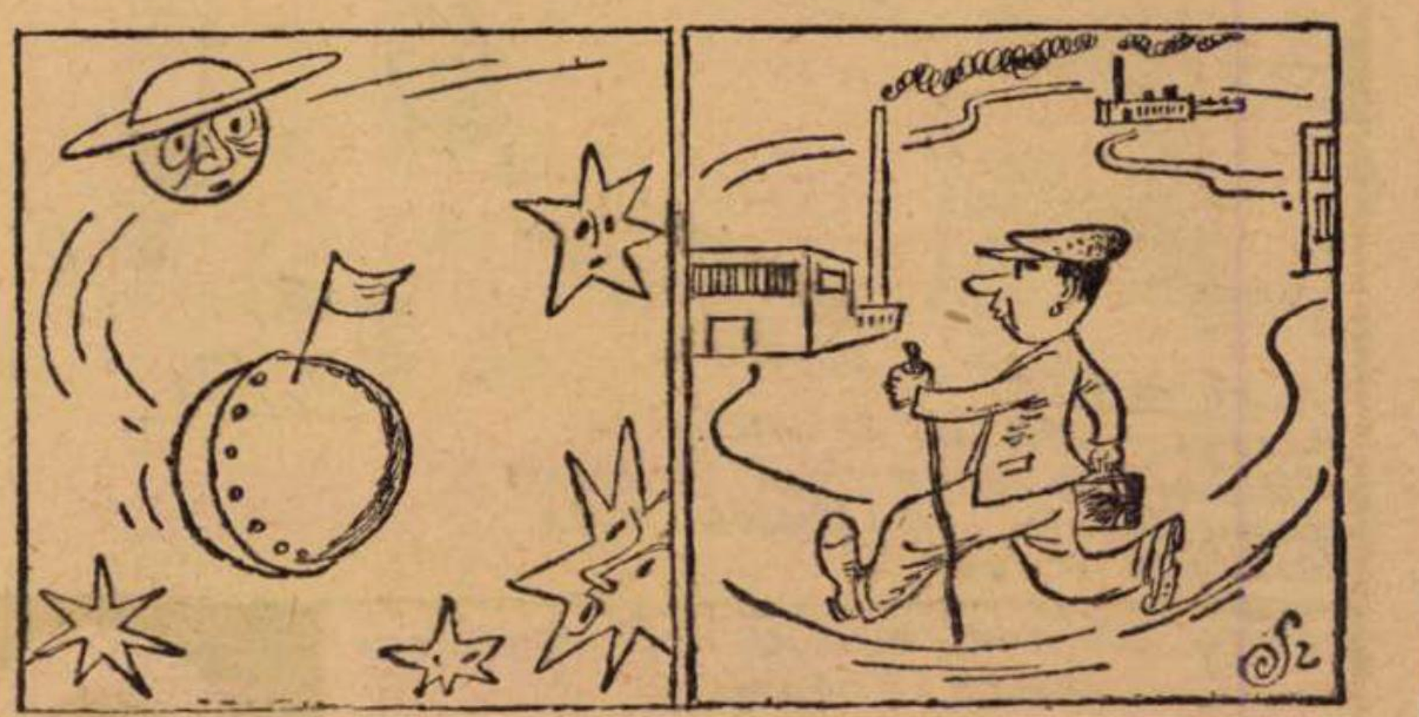
Somogyi Géza, a fűtőház vezetője méltán büszke az embereire, s az emberei is méltán büszkék rá, aki érett megfontoltsággal vezeti a fűtőház ügyeit, holott csak most készül az érettségire. Fél életet töltött mozdonyon, s hogy a fűtőház élére került, fűti a bizalom, hogy a vándorzászlót végleges tartózkodásra kényszeríti Nagykanizsán. De a mozdonyok fűtéséhez nem elég a bizalom, oda főként szén kell (bár mostanában pakurafűtésre kezdenek áttérni), az idén azonban szén is van bőven, előreláthatóan a télen nem lesz fennakadás.

De nincs olyan hely, ahol keresve legalább egy „de"-t ne lehetne találni. Ilyen „de" a fűtőházban az alkatrész. Mert jól megy a munka, szépen folynak a technológiai tanfolyamok, a verseny is biztosan halad, — de a Központi Szertár anyagosztálya nagyon rosszul működik. Nincs talán alkatrész? Dehogy nincs! Van! Van bizony a Szertárban, csakhogy az anyagosztály ráül, egyszerű kérésre nem szállít. Személyesen kell Pestre utazni az alkatrészekért, s ez nem válik a vasút hasznára. Vagy talán a Központi Szertár felajánlást tett az utasforgalom növelésére és így akarja teljesíteni?

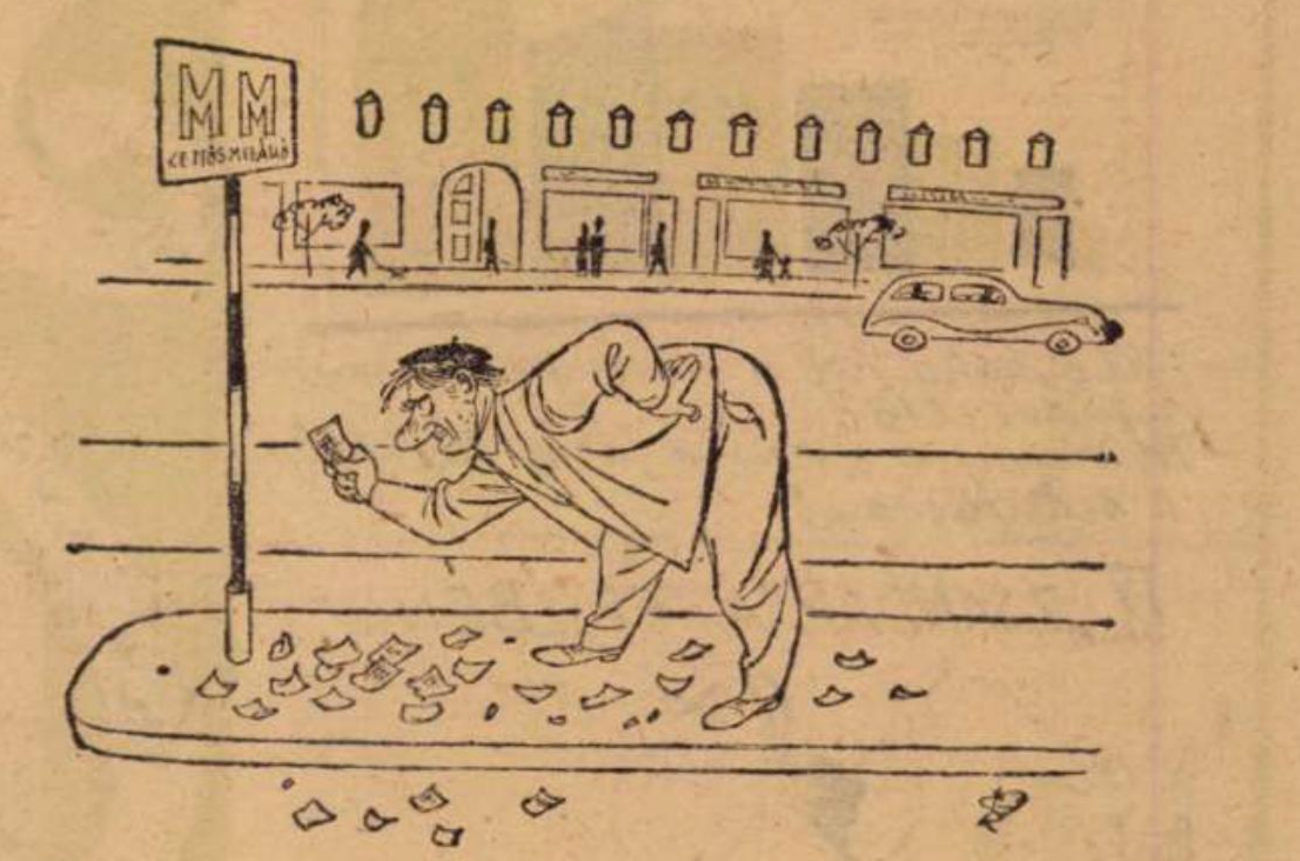
Országh György

Csillagászat és munkaerővándorlás

Mesterséges... **...és természetes bolygó.**

Söprik a pesti utcát?

— Ez az én formám, végre találok egy jegyet, amelyen az óra és a nap megfelelő és akkor kiderül, hogy a dátum mult hónapi!

Kulturfront

Lengyel költők epigrammái

LEOPOLD LEVIN:

Lúdtollak előnyben

Ma: örökíró töltőtollal,
Hajdan: lúdtollal írt az író.
Tanú rá sok könyvben sok oldal:
A lúdtoll volt az — örökíró!

HORÁC SZAFFIN:

Ríkató sírfelirat

„Itt nyugszik a szatíraíró".:
A sírjára könnyek peregnek.
(Életében is okozott ő
Könnyeket némely embereknek!)

JOSZIF PRUTKOVSZKIJ:

Van ilyen zeneszerző!

Kettő helyett is komponál, bár
Hallása nincs, s a füle bot.
„Beethoven is süket volt!" — mondja,
S ebből meríti a jogot.

Irkásznak

Elolvastuk műved.
És az szúrt szemet:
Nyelvezet van benne,
Anyanyelv helyett!

JAN CSARNIJ:

Ez ám a művészet!

Van epigramm-író,
Azt súgja a hír,
Aki két sorban is
Unalmasat ír!

(Fordította K. Tóth Lenke)

a két népszerű cseh bábfigura gratulál alkotójának, Skupa professzornak abból az alkalomból, hogy Békedíjat kapott. Mint látható, Ludas Matyi is megragadta a virágot és az alkalmat.

Olvasás közben

Ha már hagyomány az, hogy gyógyvizeket lehetőleg tréfásan kell hirdetni, akkor a Salvus-víz hirdetését sikerültnek lehet tartani. A kis plakát, amely a főváros közúti járművein jelent meg először s onnan eresztette gyökereit a nagyérdemű közönség tudatába, engem mindig elszórakoztat, sőt, ügyes és velős szövegével, jó ritmusával megmosolyogtat. Bizonyos vagyok abban, hogy hurutos bántalmaimat (amint lesznek) Salvus vízzel fogom kúrálni. S hogy a valóban igénytelen kis „mű" nemcsak nekem tetszik, azt bizonyítja az is, hogy kollégáimmal nem egyszer így köszöntjük egymást a szerkesztőségben: „Szervusz! Salvus?" „Salvus! Szervusz!", s még egyszer sem köszöntöttük egymást így: „Tartsd a pénzed takarékban!" A Salvus-plakát fülbemászik. Miféle szebb erénye lehet egy hirdetésnek?

Ezért olvasom az Esti Budapest —pl— aláírású karcolatát fejcsóválva. Szegény Salvust —pl— pellengérre állítja. Kínrímet emleget, holott a plakátszöveg nem is akar rímelni, de ha rímnek veszem, akkor sem kínrím. Végül odakonkludál —pl—, hogy már csak csukott szemmel mer felszállani a villamosra e szörnyűséges plakát miatt. Nem ismerem —pl— kartársamat, de az az érzésem, hogy azok egyikét tisztelhetem benne, akik hadilábon állanak a humorral és a derűvel, s azon fáradoznak, hogy mások kedvét is elvegyék tőle. Ezért haragszom rá.

—tl—

A Nemzeti Színház idei játékrendjéből

(Egyes üzemekben — például a Ganz Vagonban — nem jutnak a dolgozók színházi bérlethez, mert senki sem foglalkozik a közönségszervezéssel.)

Hat szerep keres egy közönségszervezőt...

Aminek nem szabadna lennie

— Mindjárt meglesz a kézirat, már csak egy papírkosár van hátra.

Akinek nem inge...

— Mi az, te ilyen elegánsan jössz dolgozni?
— Miért? Ha te munkaruhában mehetsz hangversenyre!

Darvas Szilárd:

Egyszerű történet

A nagy írót hetek óta nyaggatták a különböző folyóiratok kéziratért. A nagy író nem tudott miről írni. A nagy író fáradt volt. A nagy író örült, hogy élt.

Ekkor jelent meg a Lázas Tekintetű Fiatalember az írónál és dadogva egy novellát nyújtott át neki. A nagy író meghatódott, mert eszébejutott saját küzdelmes indulása, amikor jobbakat írt, mint az akkori nagy írók, de a lapok nem közölték kéziratait, mert nem volt még neve.

Írónál ugyanis nem elég az a név, amelyet születésével kapcsolatban nyujtanak neki. Hiába hívják így vagy úgy, még nincs neve. Neve csak akkor lesz, ha már neve van.

A nagy író tehát meghatódott, már csak azért is, mert a novella tényleg jó volt, s ez megint saját fiatalságát juttatta eszébe, mikor még jókat írt. Fogta tehát a novellát és elküldte az egyik szerkesztőnek, meleg ajánló sorok kíséretében.

A meleg ajánlósorok még ki se hűltek, mikor máris visszakapta a novellát, a következő válaszlevél kíséretében:

„Te huncut csibész! Hiába próbálsz kibújni ígéreted alól ilyen ócska trükkel. Sürgősen küldj valami saját kéziratot. Nem baj, ha rossz is. Csókol szerető szerkesztőd, Alajos."

A nagy író egy kicsit elszomorodott, de nem csüggedt, mert újból eszébejutott saját küzdelmes ifjúsága, midőn több szerkesztőségből dobták ki, utánahajítva kéziratait. Elküldte a novellát egy másik szerkesztőnek, akiről tudta, hogy az ifjúság lelkes barátja. Onnan tudta, mert ezt több izben kijelentette. Egyéb bizonyítéka nem volt.

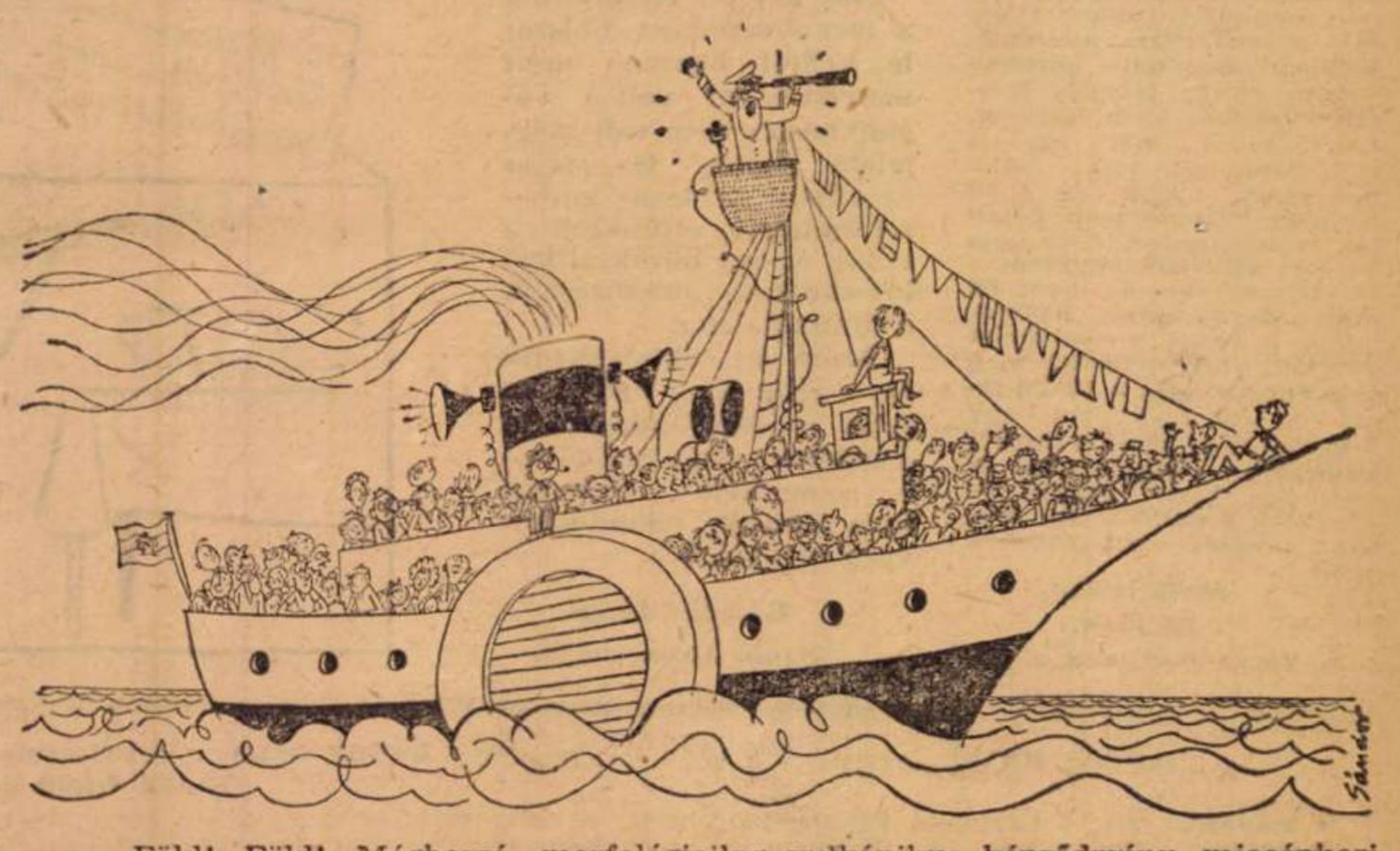
Ettől is visszajött a kézirat, mint egy bumeráng. A kísérőlevél így hangzott:

„Nem erről volt szó, öregem. Az írás jó, de mi tőled akarunk közölni valamit. Valami igazi jó, nagyírószerű írást, amilyet ígértél. Tudod, két hete a Hungáriában. Csókol csalódott szerkesztőd, Elemér."

Ekkor a nagy író szomorúan abbahagyta a Lázas Tekintetű Fiatalember protezsálását. Különben is sürgős munkája akadt. Egy szerkesztő kereste fel, aki három óra hosszat panaszkodott, hogy milyen nehéz új tehetségeket találni. Őt kellett végighallgatnia.

Természettudományos hajókiránduláson

— Föld! Föld! Méghozzá morfológiailag vulkánikus képződmény, miocénkori tengeri üledékekkel!

Le a bürokráciával!

Az üzemi tökgyaluk története

A huszonhét üzemi konyhával működő Középmagyarországi Üzemélelmezési Vállalat igazgatója utasítást adott anyagbeszerzőjének hat darab üzemi tökgyalu megvételére. Az anyagbeszerző ez ügyben megbízólevéllel a kezében végigjárt minden budapesti VASÉRT boltot, de eredménytelenül. Hatnapos portyázás után azonban ráhibázott egy olyan kisiparosra, aki 240 forintos darabonkénti áron elvállalta a gyaluk gyors elkészítését.

Fogyóeszközt vásárolni magánszektortól csak a felügyeleti szerv javaslatára és a Magyar Nemzeti Bank engedélyével lehet. A felügyeleti szerv szerencsére indokoltnak találta az üzemélelmezésiek hatgyalus kérését.

A Magyar Nemzeti Bank két nap múlva értesítette az üzemélelmezésieket, hogy megvehetik az üzemi tökgyalut, de csak 100 forintos egységárban. Nesze neked anyagbeszerző! Most mutasd meg mit tudsz! Vedd meg a 240 forintos portékát 100 forintért, vagy fuss tovább! Persze nem tudta megvenni, hanem lótott-futott tovább. Felvette a kapcsolatot az MNB területi irodájával, ahol közölték, vele, hogy a sérelmezett 100 forintos irányárat a VASÉRT-tól kapták és azon nincs módjukban változtatni. Az anyagbeszerző visszaközölte, hogy ezen az áron nem tudja beszerezni a gyalukat. Az anyagbeszerző eme határozott fellépésére megígérték, hogy az árra vonatkozólag újra felveszik a kapcsolatokat a VASÉRT illetékeseivel és az eredményről majd értesítik. Értesítették. De csodák-csodája, a második értesítés szerint már 160 forintig emelkedett az üzemi tökgyaluk ára, illetve most már ennyit engedélyeztek egy-egy tökgyalu beszerzésére. A már-már lankadó anyagbeszerző megkérdezte a területi iroda ügyintézőjétől, hogy irányár helyett a VASÉRT miért nem gyártat üzemi tökgyalut. A válasz meglepő volt: azért mert náluk az üzemi tökgyalu 53 forintos önköltségi árra van kalkulálva és ezért az árért nem találnak gyártó vállalatot. Szóval a tökgyalu valahol itt van eltemetve, mégpedig olyan sikeresen, hogy évek óta nem akadt olyan anyagbeszerző, aki ki tudta volna kaparni magának. Ezt tudják az illetékesek is, hiszen állandóan tárgyalnak különböző KTSZ-ekkel a gyártásra vonatkozólag, de a rosszúl méretezett irányár a kivitelezést idáig sikeresen megakadályozta.

Az anyagbeszerző tovább harcolt. Telefonon felhívta a Pénzforgalmi Igazgatóságot és előadta panaszát. Azt mondották neki, hogy mindazt, amit most elmondott, írásban adja be és majd ők áttanulmányozzák. De azt már előre megmondhatják, hogy a 160 forintos irányárat ők sem tudják megváltoztatni, mert az irányár, az kötött. Szóval a Középmagyarországi Üzemélelmezési Vállalatnak hosszas utánjárás eredményeként sikerült megszereznie egy 160 forintos irányárat. Most már csak egy olyan ötletes újításra lenne szükségük, amellyel megoldható lenne az irányárral való tökgyalulás.

Bernáth Ede.

Háztulajdonos lettem — papíron

Öt holdon gazdálkodó földhözjuttatott vagyok. Házam nincs, bérlőként lakom jelenlegi lakásomban. A ráckevei tanács jóvoltából azonban akaratom ellenére házhoz jutottam. Sajnos csak papíron. Még bosszantóbb, hogy a községi tanács az adóivemet megterhelte 80 forint adóval, nemlétező házam után. Tévedni emberi dolog, gondoltam, beszaladok a tanácshoz, felhívom figyelmüket a nyilvánvaló tévedésre és ott majd nagy készséggel leveszik vállamról a felesleges terhet. De ez a derűlátó elgondolás abban a pillanatban megdőlt, amikor átléptem a tanácsháza küszöbét. Első alkalommal közölték velem, hogy tévedés folytán vetették ki a házadót. Legközelebb már azt is megállapították, hogy valóban nincs házam, de a 80 forintos házadót nem írhatják le másképpen, csak úgy, ha törlését kérvényezem a járási tanácstól. Ez igen! Ez már bürokrácia! Bezzeg, mikor a házat a nyakamba varrták, nem kérdeztek meg sem engem, sem a járási tanácsot. Ugy gondolom, hogy a törlést is el lehetne intézni ugyanilyen rugalmasan és nem úgy, hogy engem elvonjanak a munkámtól mások vétkes hanyagsága miatt.

Mizik István,
Ráckeve,
Vörös Hadsereg u. 68.

Szob megállót kér!

Mi a magunk kis eszével nem tudjuk elgondolni, hogy mi lehet az akadálya annak, hogy Szobon egy megállót létesítsenek, ami a község lakosságának nagy idő- és anyagmegtakarítást jelentene.

Nem kér a község sem anyagot, sem munkaerőt, csak — miután vasúti létesítményről van szó — megfelelő vasúti szakembert a munkálatok irányítására.

Már kétszer felépítettük a megállóépületet. Először le kellett bontani, mert nagyon közel volt a vágányhoz és nem volt megfelelő peron. Másodszor az állami gazdaság emberei építették, eljutottak a tetőig és egy bürokratikus intézkedésre abbahagyták a munkálatokat.

Azóta itt éktelenkedik ez a félig kész épület — mint a MÁV-bürokrácia ízléstelen emlékműve — és semmiféle intézkedés nem történik felépítésére, vagy lebontására.

Kleister János
Szob, Tanácsháza.

Két fellebbezés távirat-ügyben

I. Jobb későn, mint soha?

Balatonzamárdin üdültem. Augusztus 19-én 18 órakor édesapám a székesfehérvári 1-es számú postán zamárdi címemre táviratilag feladott 50 forintot. (Költsége 10 forint 70 fillér.) A pénz feladásakor azt az ígéretet kapta a felvevőtől, hogy még a feladás napján, 21 óra körül a címzett, már mint én, megkapom a pénzt. De hála legyen valakinek, nem úgy történt, hanem így: augusztus 20-án 12 órakor a várvavárt pénz helyett a zamárdi postahivatal kikézbesített egy „értesítőt" azzal a jóságos biztatással, hogy 22-én felvehetem a pénzt.

Hétfőig, 22-ig nem várhattam a pénzre, mert a turnusom 21-én délben indult vissza. Mit tehettem egyebet, a legegyszerűbb megoldást választottam: szobatársamtól kértem kölcsön utiköltséget

és vasárnap hazautaztam Székesfehérvárra. Dicséretére legyen mondva a postának, augusztus 26-án, üdülésem végnapjától számított 5 nap múlva a pénz sikeresen visszaérkezett a feladóhoz.

JÓZSA IMRE,
a székesfehérvári 18. sz Gépipari Technikum hallgatója

II. Születésnap gyászkeretben

Történt pedig, hogy egy augusztusi esős napon egy sötét szegélyű, viaszgyertyával ékesített disztáviratot lobogtatott felém a levelek becsületes fuvarosa, — a postás. Megdöbbenve nyúltam a gyászos színű távirat után és remegve kérdeztem önmagamtól: vajon ki halt meg? Árva lettem, vagy a barátaim közül dőlt ki valaki? Ki tudja, ki tudja? Tele kétségekkel és megrökönyödéssel forgatom a

gyásztáviratot, azután olvasni kezdem: „Sok-sok boldog születésnapot kíván bátyád!" Bátyád, bátyád ... — motyogom csak úgy magam elé, most már mosolyogva — boldog születésnapot kíván bátyád... Csak egyet nem értettem. Miért gyászkeretben kíván nekem hosszú életet? Nem, ilyet az én szerető bátyám nem követhet el!...

Másnap, Edit nap lévén, az egyik gépíró kartársnőnket is hasonló távirat köszöntötte. Csakhogy ő nem úszta meg olyan könnyen, mint én, mert mikor a gyászkeretes üzenetet a csepegő viaszgyertyával a kezébe vette, alig bírtunk életet rázni belé. És ekkor megvilágosodott előttem, hogy ez már nem családi ügy: itt a posta keze van a dologban. És szilárdan elhatároztam, hogy most már csak azért sem halok meg. Hogyne, hogy a posta virágos, vidám, szép távirattal lepjen meg temetésem alkalmával?

Kovács Endre őrvezető
Tököl

Megoldás kerestetik

Az RM Csőgyár munkásvédelmi irodájának szüksége van tíz darab „Kohászati daruk kezelése és karbantartása" című, a Nehézipari Könyvkiadó kiadásában megjelenő szakkönyvre. Meg is találtuk a szükséges könyveket az Állami Könyvterjesztő Vállalat R. M.-ban lévő fiókjában, mégsem tudtuk megvenni azokat. A Könyvterjesztő fiókban ugyanis kijelentették, hogy csak akkor tudják a kívánt tíz könyvet eladni, ha ugyanehhez a sorozathoz tartozó többi 90 könyvet is megvásároljuk. Igen ám, de a többi könyvre nekünk semmi szükségünk nincs, mert például a „Másodmelegítő kemencék kezelése", vagy a „Martin-kemencék kezelése" stb. című könyvek a csőgyárat nem érdeklik.

Mit tegyünk? Mondjunk le a tíz szakkönyvről, amelyre balesetelhárítási oktatás szempontjából nagy szükségünk van, vagy vegyük meg a többi kilencvenet is és szerezzünk be hozzájuk másodmelegítő, Martin-kemencét és egyebeket?

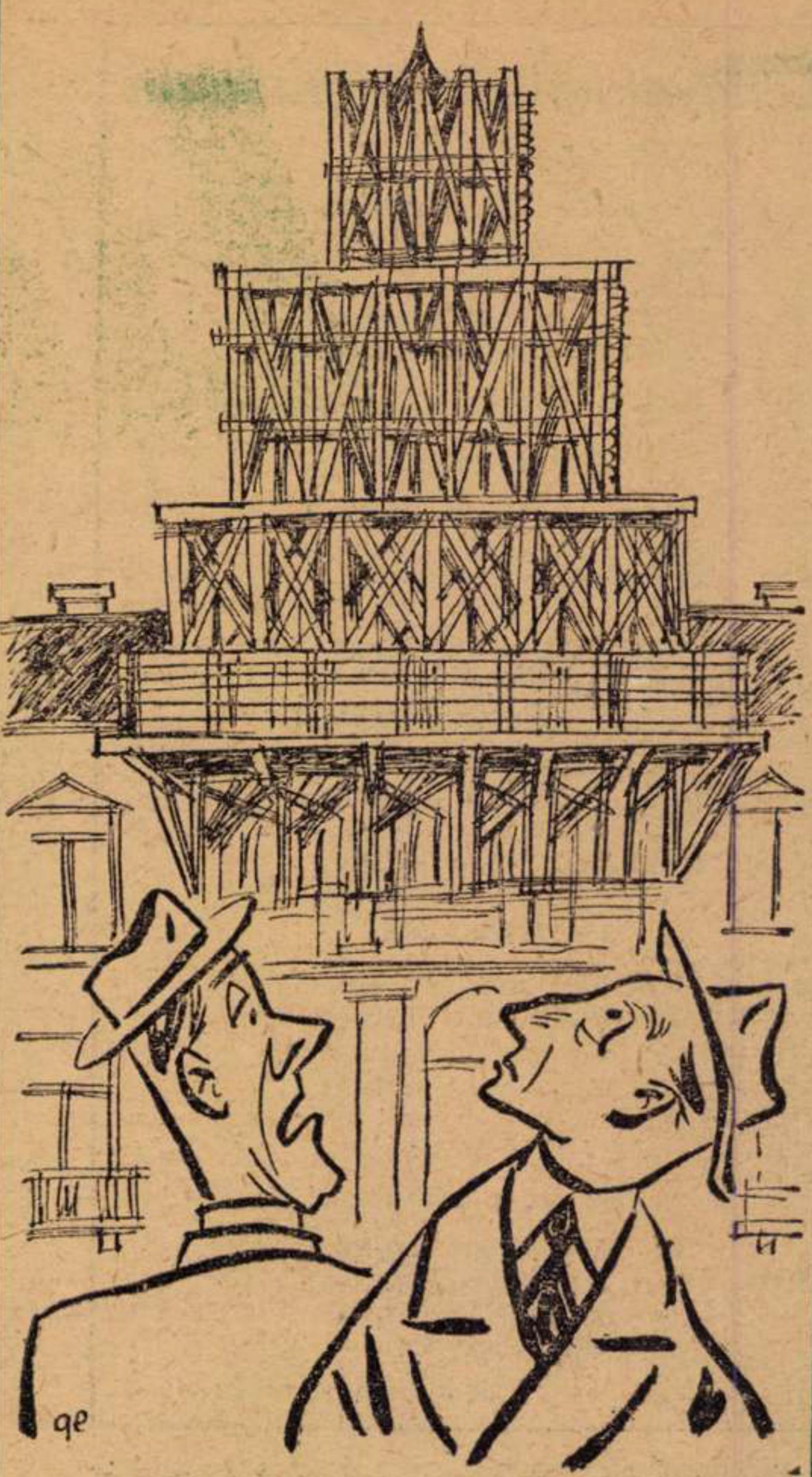
Szeretnénk választ kapni: milyen módon tudnánk hozzájutni a nekünk annyira fontos tíz szakkönyvhöz anélkül, hogy a felesleges kilencvenet is meg kellene vásárolnunk?

Józsa Kálmán és Simon Pál
RM Csőgyár
biztonsági megbízottak.

Levelek, rajzokban

A Lenin körúti fatorony tövében

— Szörnyű! Meddig fogja még bántani a szemünket ez az állványzat?

— Véleményem szerint még három évig...

— Akkor lebontják?

— Nem. Addigra megszokjuk!

„Használt holmiját magas áron értékesítjük..."

Elhatároztam, hogy néhány felesleges ruhaneműmet eladom a Bizományi Áruházban.

Utam először a Mártírok útján lévő átvevőhelyhez vezetett. Tele önbizalommal, mondhatnám: hetykén tettem a pultra eladásra kínált holmimat. Az ócska ruhák átvételével megbízott kartárs eladásra kínált ruhámat átvilágította, majd visszaadta: nem kell, túlságosan viselt a ruha. A cipő sem kellett, mert magas a sarka. Elmentem a következő Bizományi Áruházba, a Lenin körútra. Itt sem vettek át tőlem semmit. Kopott holmi nem kell. Végre találtam egy átvevőhelyet a Vas utcában, ahol vállalkoztak használt ruhadarabjaim értékesítésére.

Néhány nap múlva a Bizományi Vállalat értesített arról, hogy átvett ingóságaimat az eredetileg megállapított áron nem lehet értékesíteni. Kissé meglepett, hogyan tudták ilyen rövid idő alatt ezt a tanúlságos tapasztalatot leszűrni. Viszont nem volt időm ezen a problémán sokat gondolkozni, mert az ellenőrző szakértő által megállapított új ár részemre elfogadhatatlan volt. A vállalat felszólított: nyolc napon belül nyilatkozzam, hozzájárulok-e az új árhoz. Amennyiben nem járulnék hozzá, ingóságaimat átvehetem a Kinizsi utcai központban. Nem járultam hozzá, s ezért egyenesen elmentem a Kinizsi utcába. Itt alig másfél órát töltöttem, alig három-négy helyen tájékozódtam, amíg megtudtam: ingóságaimat mégsem a központban, hanem a Vas utcában vehetem át. Odamentem. Röviden közölték velem: az információ téves. Vissza a Kinizsi utcába! Önkritika gyakoroltatott, s engem elküldtek abba a fióküzletbe, ahol ingóságaim értékesítését végre akarták hajtani, a Népszínház utcába. Az órák természetesen szokott gyorsaságukkal teltek ezen a napon is, mire tehát küzdelmem új színhelyére érkeztem — az üzlet zárva volt. Ilyenkor nem foglalkoznak adminisztrációs kérdésekkel. Nem tesz semmit. Engem nem lehet elcsüggeszteni. Juszt sem engedem áron alul értékesíteni ingóságaimat. Visszaszerzem! Vissza én! Egyelőre: egy-null a Bizományi Áruház javára.

P. Zs.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285. Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.